

SKANDAR ȘI HOTUL DE UNICORNI

A.F. STEADMAN

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

*Pentru Joseph –
dăruirea, iubirea și bunătatea ta infinită
le-au dat aripi acestor unicorni.*

B
O
K
Z
O
N
E

INSULA

SĂLBĂTICIE

ZONA FOCULUI

ARENA

CUIBUL

ÎNCHISOAREA

ZONA AERULUI

PATRU-PUNCTE

ZONA APEI

INCUBATORUL

CIMITIRUL

PLAJA PESCARULUI

FALEZA OGLINDĂ

ZONA PĂMÂNTULUI

SĂLBĂTICIE

IRLANDA

ANGLIA

INSULA

TARA GALILOR

Unicornul Alb de la Uffington

CUPRINS

Prolog	11
Capitolul Unu: Hoțul	13
Capitolul Doi: Încuiat pe dinafară	29
Capitolul Trei: Examenul pentru Incubator	43
Capitolul Patru: Faleza Oglindă	61
Capitolul Cinci: Tunelul Celor Vii	75
Capitolul Șase: Norocul Trișorului	87
Capitolul Șapte: Elementul moarte	97
Capitolul Opt: Cuibul	113
Capitolul Nouă: Liniile de falie	127
Capitolul Zece: Tăiș face probleme	147
Capitolul Unsprezece: Secretele Insulei	169
Capitolul Doisprezece: Mutația	189
Capitolul Treisprezece: Crema de ciocolată	207
Capitolul Paisprezece: Festivalul Focului	227
Capitolul Cincisprezece: Atacul	251
Capitolul Șaisprezece: Lupte aeriene	269
Capitolul Șaptesprezece: Tainița elementului spirit	289
Capitolul Optsprezece: Arborele Triumfului	305
Capitolul Nouăsprezece: Cimitirul	317
Capitolul Douăzeci: Proba Finală	333
Capitolul Douăzeci și Unu: Țesătorul	347
Capitolul Douăzeci și Doi: Acasă	367
Mulțumiri	381

PROLOG

Cameramanul a auzit unicornii înainte de a-i vedea.

Nechezat ascuțit, mârâituri ucigașe, clămpănit de colți sângeroși.

Cameramanul a mirosit unicornii înainte de a-i vedea.

Răsuflări împuțite, carne stricată, duhoarea morții fără moarte.

Cameramanul a simțit unicornii înainte de a-i vedea.

Undeva, adânc în oasele lui, au răsunat copitele lor putrede și a început să-l cuprindă panica – până când fiecare nerv, fiecare celulă i-au strigat să fugă. Dar el avea o misiune de îndeplinit.

Cameramanul a privit cum apar unicornii pe creasta dealului.

Opt la număr. Demoni ațâțați galopând peste pășune, desfăcându-și aripile scheletice și luându-și zborul.

Fumul negru îi învăluia de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei furtuni de umbre, tunetul bubuia în urma lor și fulgerele străpungeau pământul sub picioarele lor înspăimântătoare.

Opt coarne fantomatice tăiau văzduhul, în timp ce monștrii și-au slobozit urletul de război.

Sătenii au început să țipe; unii au încercat să fugă. Dar era mult, mult prea târziu.

Cameramanul stătea în piața satului când a aterizat primul unicorn.

Fornăia scoțând scânteii și bătea din copite, prevestind dezastru și haos cu fiecare răsuflare hârâită.

Cameramanul a continuat să filmeze, deși îi tremurau mâinile. Avea o slujbă de îndeplinit.

Unicornul și-a plecat capul uriaș, îndreptând cornul ascuțit ca briciul direct spre obiectiv.

Ochii lui injectați i-au întâlnit pe ai cameramanului, care a citit în ei numai distrugere.

Nu mai era nicio speranță pentru acest sat acum. Nicio speranță pentru el.

Dar, la urma urmei, dintotdeauna știuse că n-avea să supraviețuiască năvalei unicornilor sălbatici.

Spera doar ca filmarea să ajungă pe Continent.

Pentru că atunci când vezi un unicorn sălbatic, ești deja mort.

Omul și-a coborât camera, nădăjduind că misiunea lui fusese îndeplinită.

Pentru că unicornii nu sunt creaturi de basm, ci de coșmar.

CAPITOLUL UNU

HOȚUL

Skandar Smith se uita țintă la afișul cu unicornul, vizavi de patul lui. Se luminase destul afară ca să distingă aripile unicornului deschise în zbor; armura argintie îi acoperea cea mai mare parte a corpului, lăsându-i la vedere doar ochii roșii sălbatici, niște fălci enorme și un corn ascuțit cenușiu. Înghețul Noii Ere fusese unicornul preferat al lui Skandar încă de când călărețul lui, Aspen McGrath, se calificase pentru Cupa Haosului, în urmă cu trei ani. Iar băiatul credea că astăzi – la cursa de anul acesta – s-ar putea să aibă o șansă să câștige.

Skandar primise afișul cadou la a treisprezecea lui aniversare, în urmă cu trei luni. Se zgâise la afiș prin vitrina librăriei, închipuindu-și că el era călărețul Înghețului Noii Ere și că stătea chiar în afara marginii afișului, gata să pornească în cursă. Skandar se simțise foarte prost când îi ceruse tatălui său să i-l cumpere. Din câte își amintea el, nu avuseseră niciodată prea mulți bani – de regulă nu cerea nimic. Dar își dorise afișul atât de tare și...

Un zgomot de vas spart se auzi din bucătărie. În oricare altă zi, Skandar ar fi sărit din pat, speriat că e vreun străin în apartament. De obicei, el sau sora lui, Kenna, care dormea în patul din partea cealaltă a camerei, erau responsabili cu pregătirea micului-dejun. Tatăl lui Skandar nu era lenș, nicidecum, numai că de obicei îi venea greu să se trezească, îndeosebi de când nu mai avea o slujbă. Și nu mai avusese vreuna de ceva vreme.

Dar astăzi nu era o zi obișnuită. Astăzi era ziua cursei. Iar pentru tata, Cupa Haosului era mai palpitantă decât aniversările, mai încântătoare chiar și decât Crăciunul.

— O să încetezi vreodată să te holbezi la posterul ăla stupid? gemu Kenna.

— Tata face micul-dejun, zise Skandar, sperând că asta avea s-o înveselească pe sora lui.

— Nu mi-e foame.

Se întoarse cu fața la perete și numai părul șaten i se mai zărea de sub plapumă.

— Apropo, Aspen și Înghețul Noii Ere n-au cum să câștige azi.

— Credeam că nu te interesează.

— Păi, nu, dar...

Kenna se răsuci la loc, mijind ochii la Skandar în lumina dimineții.

— Trebuie să te uiți la statistici, Skar. Numărul de bătăi din aripi pe minut ale Înghețului este mediu pe lângă ceilalți douăzeci și cinci de concurenți. Apoi, e și problema că elementul lor aliat este apa.

— Ce problemă?

Inima lui Skandar tresălta de bucurie, chiar dacă sora lui insista că Aspen și Înghețul n-o să câștige. Kenna nu mai vorbise despre unicorni de atât de mult timp, încât el și uitase cum era. Când erau mai mici, se certau mereu în legătură cu elementele pe care și le vor alege dacă vor deveni călăreți

de unicorni. Kenna întotdeauna spunea că ea avea să fie o mânuitoare de foc, dar Skandar nu se putuse niciodată hotărî.

— Ai uitat lecțiile de Incubare? Aspen și Înghețul Noii Ere sunt aliați cu apa, da? Și există doi mânuitori de aer printre favoriți: Ema Templeton și Tom Nazari. Amândoi știm că aerul are un atu asupra apei!

Sora lui Skandar se sprijini într-un cot, cu fața palidă luminată de însuflețire, cu părul șaten ciufulit și ochii sclipitori. Kenna era cu un an mai mare decât Skandar, dar semănau atât de mult, încât adesea erau luați drept gemeni.

— O să vezi, zise Skandar zâmbind. Aspen a învățat din celelalte participări la Cupa Haosului. N-o să folosească numai apa; e mai isteată de atât. Anul trecut, a combinat elementele. Dacă aș călări eu Înghețul Noii Ere, aș folosi fulgerele și atacurile vârtejurilor de apă...

Kenna se schimbă deodată la față. Ochii i se întunecară; zâmbetul i se șterse din colțul gurii. Se trânti la loc pe spate și se întoarse din nou la perete, strângându-și plapuma corai în jurul umerilor.

— Kenn, îmi pare rău, n-am vrut...

Mirosul de șuncă și pâine prăjită se strecură pe sub ușă. Stomacul lui Skandar chiorăi în liniștea care se lăsase.

— Kenna?

— Lasă-mă în pace, Skar.

— Nu vrei să te uiți la Cupă cu mine și cu tata?

Din nou, niciun răspuns. Skandar se îmbracă în semiîntunericul dimineții, dezamăgirea și vinovăția strângându-l de gât. N-ar fi trebuit să spună *dacă aș călări eu*. Vorbiseră așa cum obișnuiau înainte ca sora lui să dea examenul pentru Incubator, înainte ca toate visurile ei să se spulbere.

Skandar intră în bucătărie, în sunetul ouălor care sfârâiau și al reportajelor stridente de dinaintea Cupei. Tata fredona, aplecat peste tigaie. Când dădu cu ochii de băiat, îi

zâmbi cu toată fața. Băiatul nu-și putea aduce aminte când îl văzuse ultima oară zâmbind.

Tatăl se pleoști puțin.

– Kenna încă nu-i gata?

– Mai doarme, minți Skandar, nevrând să-i strice buna dispoziție.

– O să-i fie greu anul ăsta, cred. Prima cursă de când...

Nu era nevoie ca tata să-și termine fraza. Aceasta era prima Cupă a Haosului de când Kenna picase la examenul pentru Incubator, anul trecut, și pierduse orice șansă să devină călăreț de unicorn.

Necazul era că tata nu dăduse niciodată de înțeles că admiterea la examenul pentru Incubator era ceva ieșit din comun. Îi plăceau unicornii atât de mult și își dorea cu disperare ca unul dintre copiii lui să devină călăreț. Spunea că asta ar rezolva totul – problemele lor cu banii, viitorul lor, fericirea lor, chiar și zilele când nu se putea da jos din pat. Unicornii erau magici, la urma urmei.

Așadar, de când se știa Kenna, tata insistase că ea va trece examenul și se va duce să deschidă ușa Incubatorului pe Insulă. Că era destinată unui ou de unicorn dinăuntru. Că avea s-o facă pe mama lor mândră. Și nu ajutase nici faptul că, la cursurile pregătitoare pentru Incubator, de la Gimnaziul Christchurch, ea fusese întotdeauna prima din clasă. Dacă era să fi ajuns cineva pe Insulă, spuneau profesorii ei, aceea era Kenna Smith. Apoi, picase examenul.

Și, de câteva luni încoace, tatăl îi spunea același lucru lui Skandar. Că era posibil, chiar inevitabil, ca el să devină călăreț. Și, în ciuda faptului că știa cât de rar se întâmpla – în ciuda faptului că o văzuse pe sora lui atât de dezamăgită, anul trecut –, băiatul își dorea mai mult ca *orice* să fie adevărat.

Tatăl îi ciufuli părul lui Skandar cu mâna mânjită de grăsime.

— E rîndul tău anul ăsta, nu? Ei bine, cea mai bună metodă de a face pâine prăjită...

În timp ce el îi dădea instrucțiuni, Skandar încuviința cu câte un semn din cap, prefăcându-se că nu știa deja cum se face. Alți copii poate c-ar fi găsit treaba asta sâcâitoare, dar Skandar fu mulțumit când tata bătut palma cu el, fiindcă reușise să facă pâinea exact cât trebuia de crocantă.

Kenna nu se arătă la micul-dejun, deși tatăl nu păru să fie prea deranjat, în timp ce el și Skandar mâncară cu poftă cârnații, șunca, ouăle, fasolea și pâinea prăjită. Băiatul se abținu să întrebe de unde veniseră banii pentru ospățul ăsta. Era ziua cursei. Tata în mod clar voia să uite de toate celelalte – și Skandar la fel. Doar astăzi. Prin urmare, înșfăcă sticla neînchipuită de maioneză și o stoarse peste toată farfuria, zâmbind la plescăitul satisfăcător pe care-l scoase când ateriză peste mâncare.

— Tot Aspen McGrath și Înghețul Noii Ere sunt favoriții tăi? Întrebă tatăl, cu gura plină. Am uitat să-ți spun, dacă vrei să inviți vreun prieten când se transmite cursa, n-am nimic împotriva. Mulți copii fac așa, nu? N-aș vrea să ratezi plăcerea asta.

Problema era că să aibă grijă de tata când nu se simțea bine – când nu era prea fericit – însemna că Skandar rata o grămadă dintre chestiile „normale” la care se presupune să participi ca să-ți faci prieteni. Nu putuse niciodată să rămână după ore ca să petreacă un timp prin parc, nu avusese bani de buzunar ca să se ducă la sala de distracții sau să dea o fugă să mănânce niște pește și cartofi prăjiți pe plaja Margate. Skandar nu-și dăduse seama de la început, dar acelea erau ocaziile în care oamenii își făceau de fapt prieteni, nu la orele de engleză sau la o budincă veche în pauza de dimineață. În plus, însemna că Skandar uneori nu avea haine curate sau că nu avea timp să se spele pe dinți. Și ceilalți observau. Întotdeauna observau – și țineau minte.

Cumva, pentru Kenna nu fusese la fel de rău. Skandar se gândea că o ajutase faptul că era mai încrezătoare decât el. Ori de câte ori băiatul încerca să se gândească la ceva inteligent sau amuzant de spus, creierul i se poticnea. Cuvintele îi veneau câteva minute mai târziu, dar când se afla față în față cu un coleg de clasă, în capul lui era doar un zumzet ciudat, un gol. Kenna nu avea problema asta; o auzise odată luându-se de un grup de fete care bârfeau despre cât de ciudat era tatăl lor. „Tatăl meu, treaba mea”, spusese ea, foarte calmă. „Nu vă băgați nasul, c-o să vă pară rău.”

— Sunt ocupați cu familiile lor, tată, mormăi Skandar în cele din urmă, simțind că roșește, ca întotdeauna când nu spunea adevărul pe de-a-ntregul.

Tatăl nu observă, căci începuse să strângă farfuriile, o privește atât de rară, încât Skandar clipi de două ori ca să fie sigur că nu visa.

— Și Owen? El e un bun amic de-al tău, nu?

Owen era cel mai rău. Tata credea că îi era prieten pentru că văzuse odată sute de mesaje de la el pe telefonul lui Skandar. Băiatul nu-i spusese că mesajele erau departe de-a fi prietenoase.

— Oh, da, e înnebunit după Cupa Haosului.

Skandar se ridică să-l ajute.

— Se uită la concurs cu bunicii lui, iar ei locuiesc la kilometri depărtare de aici.

Skandar nici măcar nu inventase asta; îl auzise întâmplător pe Owen plângându-se găștii lui. Chiar înainte să rupă trei pagini din manualul de matematică al lui Skandar, să le facă ghemotoc și să i le arunce în față.

— KENNA! strigă tata deodată. O să înceapă dintr-o clipă în alta!

Când nu primi niciun răspuns, intră în dormitorul copiilor, iar Skandar se așeză pe canapea, în fața televizorului care transmitea în direct.

Un reporter îi lua un interviu unui fost călăreț în Cupa Haosului, aflat în arena principală, chiar în fața barierei de start. Skandar dădu sonorul mai tare.

— ... și crezi c-o să vedem astăzi niște bătălii încrâncenate cu elementele?

Fața reporterului era îmbujorată de entuziasm.

— Fără îndoială, a răspuns călărețul, dând din cap convins. Concurenții au o gamă largă de combinații de abilități, Tim. Oamenii sunt fixați pe puterea focului lui Federico Jones și Însângerarea Asfințitului, dar ce zici de Ema Templeton și Spaima Munților? Poate că sunt aliate cu aerul, dar au o mulțime de talente. Oamenii uită că, de fapt, cei mai buni concurenți de la Cupa Haosului sunt foarte pricepuți în mânuirea tuturor celor patru elemente – nu doar a celui cu care sunt aliați.

Cele patru elemente. Acestea erau fundamentul examenului pentru Incubator. Skandar petrecuse ore în șir învățând care călăreți faimoși de unicorni erau aliați cu focul, apa, pământul sau aerul; ce atacuri și ce apărări preferau în bătăliile aeriene. Emoțiile i se strânseseră ghem în stomac; nu-i venea să creadă că examenul avea să fie poimăine.

Tata se întoarse, tulburat.

— O să vină imediat, spuse el și se așeză lângă Skandar pe canapeaua veche și ponosită. E greu pentru voi, copiii, să înțelegeți cu adevărat.

Oftă, uitându-se la ecran, și adăugă:

— În urmă cu treisprezece ani, când generația mea a urmărit prima Cupă a Haosului, era de ajuns să știi că Insula există. Eu eram mult prea bătrân ca să devin călăreț. Dar cursa, unicornii, elementele... au fost magie curată pentru noi – pentru mine, pentru mama voastră.

Skandar stătu cât putu de nemișcat, neîndrăznind să-și dezlipească privirea de la ecran, în timp ce unicornii intrau în arenă. Tata vorbea despre mama lui Skandar și a Kennei

numai în ziua Cupei Haosului. Când împlinise șapte ani, băiatul renunțase să mai întrebe despre ea – învățase că asta îl făcea pe tata furios și supărat, că îl făcea să se închidă cu zilele în camera lui.

– Niciodată n-am văzut-o pe mama ta atât de emoționată ca în ziua primei Cupe a Haosului, continuă tata. Stătea chiar în locul unde stai tu acum, zâmbind și plângând, cu tine în brațe. Tu aveai doar câteva luni.

Skandar mai auzise povestea, dar nu-l deranja câtuși de puțin. El și Kenna erau întotdeauna disperați să afle lucruri despre mama lor. Bunica – mama tatei – obișnuia să le povestească despre ea, dar cel mai mult le plăcea când poveștile veneau de la tata, care o iubise cel mai mult. Și, uneori, când el le repeta, apăreau noi detalii, de pildă, cum Rosemary Smith îl numea Bertie, niciodată Robert. Sau cum îi plăcea să cânte în baie sau care erau florile ei preferate – panseluțele – sau elementul ce-i plăcuse cel mai mult să-l vadă în acțiune – apa – în prima și ultima Cupă a Haosului pe care o văzuse ea.

– O să-mi amintesc mereu, continuă tata, fixându-l pe Skandar cu privirea, când s-a terminat acea primă Cupă a Haosului, cum mama ți-a luat mânuța, a desenat cu degetul în palma ta și a șoptit, încetișor de parcă ar fi rostit o rugăciune: „Îți promit un unicorn, micuțule”.

Skandar înghiți anevoie. Tata nu mai spusese povestea asta înainte. Poate că o păstrase până în anul examenului lui pentru Incubator. Poate că nici măcar nu era adevărată. Skandar n-avea cum să-și dea seama dacă Rosemary Smith chiar îi promisese un unicorn, pentru că – pe neașteptate, la trei zile după ce Continentul urmărise pentru prima oară competiția de unicorni – mama lui murise.

El n-ar fi recunoscut-o niciodată în fața tatălui său, nici măcar în fața Kennei, dar unul din motivele pentru care îi plăcea Cupa Haosului atât de mult era că îl făcea să se simtă aproape de mama lui. Își imagina că ea privea unicornii, cu

entuziasmul crescându-i în piept – exact cum i se întâmpla lui –, și era ca și cum ea s-ar fi aflat acolo, cu el.

Kenna intră cu pași apăsați, ținând un bol de cereale în palmă.

– Pe bune, Skar? Maioneză la micul-dejun?

Făcu semn spre farfuria lui din vârful teancului de vase.

– Ți-am mai spus: nu-i o mâncare acceptabilă, frățioare.

Skandar ridică din umeri, iar Kenna râse și se înghesui pe canapea, lângă el.

– Ia uitate cât loc ocupați amândoi. La anul, o să stau pe jos! zise tata râzând.

Inima lui Skandar se strânse. Dacă examenul lui mergea bine, el n-avea să mai fie aici anul viitor. Ci avea să urmărească desfășurarea Cupei Haosului în persoană, pe Insulă, și să aibă propriul lui unicorn.

– Kenna, dă cărțile pe față! Care e favoritul tău? o întrebă tata, aplecându-se pe după Skandar.

Ea se uita la televizor și molfăia ursuză.

– Mai devreme a zis că Aspen și Înghețul Noii Ere *nu* o să câștige, interveni Skandar, așteptând o reacție din partea ei.

Trucul funcționează.

– Poate că la anul Aspen o să reușească, dar asta nu-i o cursă bună pentru o mânuitoare de apă.

Kenna își dădu o șuviță de păr după ureche, un gest atât de familiar pentru fratele ei, încât îl liniști. Ca și cum ea avea să fie bine, chiar dacă Skandar avea s-o lase singură cu tata pe canapea, anul viitor.

Băiatul clătină din cap.

– Ți-am spus, Aspen n-o să se bizuie doar pe elementul apă. E mai isteț – sigur o să folosească și atacurile cu aer, foc și pământ.

– Totuși, un călăreț e întotdeauna cel mai bun la elementul lui aliat, Skar. De aceea se și numește *aliat* – evident!